

М а р а — Б р ъ о !

Б о р ъ о. — Но казвай — —

М а р а. — Нѣма да се вълнувашъ, на ли ?

Б о р ъ о. — За мене нѣщо ?

М а р а. — Не за тебе. За мене.

Б о р ъ о. — За тебе !

М а р а. — Да, за мене ; искамъ да ти кажа нѣщо,
що тѣй гнѣти душата ми и — —

Б о р ъ о. Спрѣлъ се слуша внимателно. И —

М а р а. — Задъхана. Ти любишъ ли Йовка ?

Б о р ъ о. — А, така ?

М а р а. — Азъ не искамъ да се вълнувашъ. Ний
сми разбрани хора и мисля, че можемъ да си поговоримъ
безъ тревоги. Най-сетнѣ азъ искамъ да разбера —

Мълчание.

М а р а. — Защо не отговаряшъ ?

Б о р ъ о. — Защото — — —

М а р а. — Отговори ми искрено —

Б о р ъ о. — Да ли я любя ?

М а р а. — Само безъ притворство.

Б о р ъ о. — Ето що Мара, ако би ме запитала по-
рано — сигуръ щѣхъ да ти отговоря безъ колебания ;
но сега —

М а р а. — Какво има сега ?

Б о р ъ о. — Сега — Сега азъ съмъ влюбенъ само
въ себе си.

М а р а. — Слѣдъ кратко мислене. Не те разбирамъ. Ти
не си искренъ.

Б о р ъ о. — Съвсѣмъ чистосърдечно ти говоря.

М а р а. — Какъ тѣй ? Послѣднитѣ дни отношения-
та ви сж такива — — Послѣ : днесъ, когато ви доне-
сохъ кафето, бѣхте тѣй неспокойни и двама, че — —

Мълчание.

Б о р ъ о. — Да, Мара, ти си права.

Мълчание.

М а р а. — Но защо замълча ?